

Bisbes de Catalunya, no feu silenci de la Paraula.

Dg, 9/12/2018 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Benvolguts germans en la fe, bisbes de l'Església catòlica catalana. Us escric com a membre d'aquesta església que tots sentim i estimem. Alguns em coneixeu prou i teniu present l'afecte que em mou a compartir amb vosaltres aquesta reflexió. Entenc les dificultats que trobeu per articular una paraula col·legial davant la situació política que es viu a Catalunya, m'imagino les pressions que rebeu aquests dies, però no comparteixo la idea que el silenci col·lectiu adoptat sigui una bona resposta per orientar pastoralment les consciències dels catòlics catalans. Els creients necessitem que els pastors en l'episcopat no renunciïn a ser novament un referent moral per la societat catalana. Aquesta societat es troba en una conjuntura política plena de tensions resultat de no resoldre políticament el que són les aspiracions d'una part dels catalans.

L'obstinació de l'Estat de desatendre políticament les aspiracions, expressades pacífica i democràticament, per una part de la societat i traslladar el conflicte polític a la via judicial ha provocat que hi hagi presos polítics i dirigents a l'exili. Aquesta estratègia, en lloc de resoldre el problema, l'ha agreujat tant per les injustes acusacions per les quals són imputats els polítics catalans com per l'actuació inapropiada del Tribunal Constitucional que, aplicant una argücia procedimental, està negant-los els drets jurídics. Per aquesta raó, alguns d'aquest empresonats han iniciat una vaga de fam. L'extrema lentitud d'aquest tribunal en respondre, que contrasta amb la seva agilitat en altres ocasions, ha creat una situació de total indefensió d'aquests presos. Hi ha catòlics que no entenem com els bisbes de l'Església catòlica catalana no expressen una veu col·lectiva davant d'aquesta situació qualificada per molts experts com injusta.

Estimats germans en la fe bisbes de l'Església catalana, vull expressar-vos la meua inquietud pel vostre silenci col·lectiu. Sabeu prou que no sóc un catòlic que visqui obsessionat pel que diuen els bisbes i en faci un contrapunt constant. Procuo entendre i comprendre la difícil tasca de la col·legialitat episcopal i sóc partidari que la caritat política sigui un exercici de les consciències de cadascun dels catòlics, al marge de quina sigui la seva responsabilitat eclesial, del seu carisma personal i de les seves possibilitats. Sé que alguns de vosaltres, tal com ho han fet altres membres de l'Església, heu trobat la manera més idònia per acompanyar els presos polítics i compartir amb ells la preocupació per la seva situació de presó preventiva. Preocupats, com heu dit en alguns dels vostres comunicats, perquè aquesta circumstància no propicia el clima necessari de diàleg per trobar una solució justa al conflicte català.

Però ara, la decisió d'alguns presos de fer vaga de fam davant el silenci judicial del Tribunal Constitucional ens planteja noves demandes i exigeix trobar la millor manera d'expressar l'acolliment i comprensió d'aquest gest i, si s'escau, ser solidaris amb la seva situació. Davant d'aquesta nova situació, greu per les conseqüències que pot tenir per la salut i la vida dels presos en vaga de fam, trobo a faltar la veu col·lectiva dels bisbes de l'Església catòlica catalana discernint el gest dels presos polítics a la llum de la fe de Jesús. Els cristians sabem que Déu opera activament en la història de la humanitat i, la responsabilitat que ell ens ha donat, és saber-lo trobar en cada un dels moments d'aquesta història. Necessitem que els pastors, en exercici de la seva feina episcopal, orientin a la comunitat

cristiana a discernir avui on s'expressa la misericòrdia de Déu i on s'encarna la seva caritat. Si els cristians catòlics mantenim viva l'esperança és perquè ens sentim estimats per Déu i sabem que sempre ha estat al costat dels perseguits per les injustícies del món. M'agradaria sentir la veu col·lectiva de l'episcopat il·luminar els judicis de la comunitat creient a fi de trobar Déu allí on les injustícies d'avui semblen negar-lo. Aquesta és la nostra vocació com a cristians. Volem ser testimonis de la veritat per anunciar la joia de la salvació que cantarem en les properes festes del Nadal.

La veu col·lectiva dels bisbes de l'Església catòlica catalana dona rostre institucional a la misericòrdia de Déu. Els catòlics, a nivell individual, com també els bisbes, podem fer el que creiem just en consciència, però hi ha moments que cal situar-se al mig de la plaça pública i, en nom d'aquesta misericòrdia, recordar que els cristians, com Església dels seguidors de Jesús, denunciem totes les injustícies que neguen la dignitat de les persones. En aquest camí, no sempre fàcil, coincidim amb homes i dones que, des de altres creences, també estan compromesos en la construcció d'un món més just, fraternal i humà. Estimats bisbes, molts catòlics necessitem sentir-nos acompanyats per vosaltres en aquests moments.

Sóc conscient que l'exercici de la responsabilitat episcopal exigeix molts equilibris, ponderacions i discrecions. Però, davant de determinades situacions no hi ha lloc a la neutralitat o a l'equidistància. Entenc la prudència i prevenció que els bisbes pugueu tenir alhora de pronunciar-vos públicament sobre aquests fets. Però el silenci no és comprensible ni coherent amb la fe en Jesús. Aquest, que patí en la seva carn una condemna injusta per sedició i rebel·lió al poder, va advertir-nos que l'anunci de la veritat crearà divisions i enfrontament, inclús en el si de les famílies. Cal assumir aquest risc. Avui els presos de Lledoners en vaga de fam situen la comunitat cristiana catòlica davant la seva pròpia consciència i demanen, des de la força de la seva convicció i la força del seu gest, una resposta cristiana. Cal fer-ho sense por, amb coratge i amb la joia de saber que la causa de Jesús ens situa sempre al costat dels injustament perseguits. En cada un d'ells hi veiem el rostre de Déu. Si no volem que la societat torni a tancar la nostra fe en les sagristies, l'Església ha de tornar a estar present en la societat, com a comunitat de fe i institució, donant testimoni de la veritat, encara que aquesta sigui incòmode pels poders del món.